

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἡ «Στοά» καὶ μετ' αὐτὴν ἡ «Ἐφημερίς» ἔγραψαν ὅτι ὁ κ. Μεσσηνέζης ἀσυγκατετέθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ σχεδιασθὲν ὑπουργεῖον.»

Ὡστε αὐτὸν πῆρε τὸ σχέδιον τὸν κ. Μεσσηνέζην.

Πῶς σὰς φαίνεται τὸ σχεδιασθὲν ὑπουργεῖον ;

Ποῦ τὸν κατήντησαν τὸν κ. Κουμουνδοῦρον τὰ ἀτυχῆ ὄργανά του ! Νὰ τὸν γελοιογραφῶσι τὰ ἴδια.

Διότι ὑπουργοὶ σχεδιασμένοι δὲν θὰ εἴπῃ ἄλλο εἰμὴ ὑπουργοὶ γελοιογραφημένοι.

Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Μεσσηνέζη, τὸ ζήτημα, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, μεταξὺ τῶν διαφορῶν ἀποχρώσεων τῆς ἀντιπολιτεύσεως δὲν εἶναι ἂν δέχεται ὑπουργεῖον, ἀλλ' ἂν τοῦ δίνουν τοιοῦτο. Αὐτὸς ὁ δυστυχὴς δέχεται ὅ,τι εἶναι, ἀλλὰ δὲν τοῦ δίνουν.

Τώρα δὲν μένει ἄλλο ν' ἀκούσωμεν εἰμὴ νὰ συζητῇται ἂν ὁ κ. Βαμπᾶς δέχεται ἐπὶ ἐντάλμασι νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ τὴν παροῦσαν κυβέρνησιν.

— Οἱ περὶ τὴν «Ἐφημερίδα», ἔλεγεν εἷς, ὑποστηρίζουν τὸν Κουμουνδοῦρον ἀπὸ σπόντες.

— Τὸ ὁποῖον σημαίνει, ἀπήντησεν ἄλλος, ὅτι ἂν δὲν τοὺς κάμῃ ὅ,τι θέλουν, ἀποσπῶνται.

— Κάνει, ἔλεγεν εἷς φοιτητὴς περὶ τοῦ γυμνασιάρχου Ἀντωνιάδου, ὅτι εἶναι ὁ νεώτερος Διςχύλος.

— Ἄν ἀποβλέψῃ τις πρὸς τὰ μοῦτρα αὐτοῦ τε καὶ τῶν ποιημάτων του νομίζω ὅτι εἶναι ὁ νεώτερος Σκύλος.

— Πῶς διάβολο τόσαι παραστάσεις νὰ ρίξουν ἔξω τὸν Μορῶ ;

— Δι' αὐτὸν ὅλαι αἱ παραστάσεις ἦσαν παρὰ στάσις.

Ὁ φίλος κ. Κορομάντσος, ὁ ἐπιλεγόμενος Καρδιοφάγος, ἔλλειψαι ντάμας ἔχουρυσεν ἐσχάτως μ' ἓνα φανάρι, τὸ ὁποῖον, τοποθετημένον ἀλλοῦ, κατέρθωσε διὰ τῆς μαγείας ἣν ἐξασκεῖ καὶ ἐπὶ τῶν ἀψύχων ἀκόμη, νὰ κάμῃ τραβερσὲ καὶ νὰ στηθῇ σ' τὴν πόρτα του.

Συγχαίρομεν τοῖς φίλοις συντάκταις τῆς νέας ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδος Ὁρθοκεντρικῆς Φωνῆς ἐπὶ τῇ εὐνοϊκωτάτῃ ὑποδοχῇ ἣς ἔτυχον οἱ πρῶτοι αὐτῆς ἀριθμοί.

Τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν ὀφείλουσι κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν μετριοπάθειαν μεθ' ἣς διαπραγματεύονται ζητήματα ἅπερ εἰς μωροὺς καὶ φανατικούς θὰ ἐγέννων λύσαν γλώσσης καὶ φρενός.

Ἐντὸς κρίμας λεμονιοῦ θὰ εὗρῃτε ὡς διὰ κανέλλας σχεδιασμένας τὰς λέξεις **Ν. Γ. Καμπᾶ Στίχοι**. Εἶναι Ἀγγελία ἐκδόσεως Στίχων τοῦ **Νίκου** μας καὶ οἱ θέλοντες νὰ γευθῇτε ἐκ τῆς ωραίας κρίμας, ἔγγραψτε εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδαιτυμόνων.

Πρόκειται περὶ ποιητικοῦ Pick-Nick.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Ὅταν βλέπω τοὺς κ. κ. Οἰκονόμου καὶ Μεσσηνέζην λαμβάνοντας ὕψος ἀρχηγῶν κομμάτων ἐνθυμοῦμαι ἀμέσως ὅτι καὶ οἱ πίθηκοι ἐπίσης ἀγαπῶσιν ἰδιαζόντως τὸ τσαΐ, τὸν καφὲν, τὰ πνευματώδη ποτὰ, καπνίζουν δὲ ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι.

Ἐπάρχουν μεγάλα, παμμεγέθη πτηνὰ εἰς τὰς Ὠκεανείους νήσους, τὰ ὁποῖα ἐπειδὴ δὲν ἦσαν ἐκτεθειμένα εἰς τὰς προσβολὰς σαρκοβόρων θηρίων, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀπώλεσαν τὴν δύναμιν τῶν πτερυγίων των διὰ νὰ πετώσι.

Πολὺ φοβοῦμεθα ὅτι ὁ Κουμουνδοῦρος ἐπὶ πολὺ διαμείνας παντοκράτωρ πρωθυπουργὸς ἀπώλεσε τὴν δύναμιν τοῦ ἀντιπολιτεύεσθαι καὶ ρίπτειν ἐπομένως ὑπουργεῖα.

Λέγουσιν ὅτι αἱ πρῶται ἑκαθροὶ φωναὶ τῆς ἀνθρωπίνης γλώσσης ἐγεννήθησαν κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀναζητήσεως, τοῦ ἡμέρου τῶν δύο φίλων, ὅταν ποθομένα ἔσπευδον τὸ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο.

Τώρα ἐξηγῶ διατί ὅταν πλησιάζω καὶ ἐγὼ τὸν Ἑρωτᾶ μου δυσκολεύομαι ν' ἀρθρώσω λέξιν, συνεννοοῦμεθα δὲ καὶ ἐκεῖνη καὶ ἐγὼ κατὰ τὴν ὑπάτην στιγμήν δι' ἀνάρθρων φωνῶν.

Καλεδᾶν.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

— Θέλεις νὰ κάμῃς γρήγορα παιδιά ;

— Ναί.

— Νὰ νυμφευθῇς λοιπὸν γυναῖκα ἔγκυον.

Ἡ δεσποινὶς P*** εἶναι ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ διδανίου της.

— Γιάννη !

— Ὅρίστε Κυρία.

— Νὰ βγάλῃς τὸ σκυλάκι σ' τὸν περίπατον.

— Μὲ συγχωρεῖτε Κυρία, ἀλλὰ δὲν μ' ἀκολουθεῖ διόλου σ' τὸ δρόμο.

— Ἐ ! τότε ν' ἀκολουθῇς ἐσὺ τὸ σκυλάκι.

Ὁ μικρὸς Γεώργιος (πρὸς τὴν Γαλλίδα κυβερνάνταν του). «Caroline, comprenez vous le grec ?»

Ἡ γαλλὶς τροφός. «Non, Monsieur Georges.»

Ὁ μικρὸς Γεώργιος. Quel dommage ! Pas un mot ?»

Ἡ γαλλὶς τροφός. Pas un mot, Monsieur Georges.»

Ὁ μικρὸς Γεώργιος. «Alors apportez-moi mes bottes, si vous plait, παλαιοβῶμα, ἀσχημομοῦρα !

Ἡλικιωμένη δέσποινα (πρὸς διάσημον ἰατρόν). «Δὲν με λέτε, γιαντρε, ποῖος εἶναι ὁ καλλίτερος κανὼν τῆς ὑγιεινῆς ;

Ὁ ἰατρός (ὅστις ἔχει νὰ κάρῃ πάντοτε μὲ τὰς ὑγιεινὰς ιδιότητας τοῦ καλοῦ ἀέρος, τοῦ κλίματος. «Τί νὰ σὰς

πῶ, Κυρία μου, νὰ ζῆτε πάντοτε κοντὰ σ' τὴ θάλασσα, μὲ τὴν ἀμμουδιά

Ἡ ἡλικιωμένη Κυρία (ἔχονσα μᾶλλον γαστρονομικὰς ἰδέας περὶ ὑγιεινῆς). ὦ! εἶμαι βεβαία ποῦ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὴν χωνεύσω.

Πρὸς τὸν συντάκτην τῆς πρὸς τὸν στρατὸν προκηρύξεως ἐν τῇ «Ἐφημερίδι» :

Κύριε,

Ἐπειδὴ τόσοι μᾶς ἀγαπᾶς, εἰς ἀμοιβὴν Σὲ εἰδοποιούμεν ὅτι ὁπόταν ἀποφασίσῃς νὰ τὸ στρίψῃς διὰ τὴν Κέρκυραν, ἔχομεν ὑπὸ τὴν διάθεσίν Σου ὅσην δῆποτε φρουρὰν τιμητικὴν καὶ ἂν θελήσῃς. Ἄν θέλῃς μπορεῖς νὰ πᾶς καὶ στεφανωμένος. Εἰς τῆς Δουκίσσας ἔχομε δάφναις ὅσαις θέλεις.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ.

ΔΡΟΜΟΜΑΖΩΜΑ.

Κατὰ τὴν μεγάλην Παρασκευὴν τῶν Δυτικῶν ἐν τῇ Saint-Denys εἰς τῆς ὑπηρεσίας στρατιώτης διὰ τὴν τήρησιν εὐταξίας λέγει πρὸς 2 συνομιλοῦντας.

— Ἄν θέλετε νὰ κουβεντιάσετε νὰ βγῆτε ἔξω, ἐδῶ δὲν εἶνε γιὰ κουβέντες.

Προχωρήσας δὲ ὁ στρατιώτης καὶ ἰδὼν τρυφερὰν τινὰ Boulotte λαμβάνουσαν διὰ τῶν δακτύλων ἁγιασμόν τῆς λέγει :

— Ἀχ! ἐσὺ ψυχούλά μου! Μ' ἔκαψες!

Melle Σκοῦπα.

ΧΡΥΣΗ ΒΡΟΧΗ.

Ἄν εἶχον, φίλη, τὴν χρυσὴν σου κόμην,
Θέλεις νὰ σ' εἶπω τί ἐφανταζόμην;
Τί;—Ὡς ὁ Ζεὺς ἐπάνω σου χρυσῇ,
εὐθὺς θὰ ἐπιπτον βροχή,

Ἐγέλασεν ἡ φίλη ἡ χρυσῇ

Καὶ μ' εἶπεν—Ἄ Ἡ Δανάη γίνου σὺ—

Κ' ἐξετελέσθη ἡ εὐχή.

Fon-Général.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΕ ΤΗΝ ΛΥΣΙΝ ΤΟΥ.

Κατὰ τί διαφέρουσιν οἱ σύζυγοι τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλύμπου;

Ἐκεῖνος μετεμορφώθη εἰς **ταύρον** πρὶν ἀρπάσῃ τὴν Δῆδαν του, αὐτοὶ δὲ μεταμορφοῦνται ἀπὸ ἀρπάσου τὰς ἰδικὰς των.

Πετεινός.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

Σαλδατὼρ Ῥόζας.

Ἐὰν διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως ἐζητοῦμεν νὰ παραστήσωμεν τὰ τοῦ ἰταλικοῦ θιάσου ἐν τῷ θεάτρῳ ἡμῶν, ἡ λέξις αὕτη θὰ ἦτο : **προστυχία!**

Προστυχία εἰς τὴν φωνὴν τῶν ἀοιδῶν· προστυχία εἰς τὴν παντελῇ ἀμάθειάν των, προστυχία εἰς τὰ μοῦτρα των καὶ ὅλον των τὸ σῶμα, προστυχία ἰδιαιτέρα εἰς τὰς χεῖρας—ἰδίως τῆς συμπαθητικωτάτης κομπριμάριας—χεῖρας πλυντρίας—προστυχία εἰς τὰ σκηνικά των. Περὶ τοῦ χοροῦ δὲν ἐννοοῦμεν νὰ ὑβρίσωμεν τὴν λέξιν, ὀνομάζοντες αὐτὸν πρόστυχον. Εἶναι ἐλεεινὸν δρομομάζωμα, τὸ ὁποῖον μόνος ὁ ἀθάνατος ἐργολάβος τοῦ θεάτρου ἠδύνατο νὰ σχηματίσῃ.

Εἶναι καὶ τι καταπληκτικὸν αἱ συνεχεῖς αὐταὶ παραστάσεις τοῦ μελοδράματος **Σαλδατὼρ Ῥόζα** τοῦ μουσικοδιδασκάλου Gommez.

Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ὑπάρχουν Ἀθηναῖοι οἵτινες μετέβησαν εἰς τὸ θέατρον καὶ τὴν Κυριακὴν καὶ τὴν Δευτέραν ἢ τὴν Δευτέραν καὶ τὴν Τρίτην ἢ Κυριακὴν, Δευτέραν καὶ Τρίτην κατὰ σειράν. Ἐὰν εὐρέθησαν τοιοῦτοι σιδηροὶ ἄνθρωποι, τοῖς ὀφείλεται μετάλλιον, πρέπει νὰ διακριθῶσι, νὰ μᾶς εἰπὺν τὰ ὀνόματά των.

Διότι ἀπαξ ἂν ἀκούσῃς τὸν Κωστοπουλικὸν **Σάντα Ῥόζα**, μπορεῖς ν' ἀρρώστησῃς διὰ μίαν τὸ ὀλιγώτερον ἐβδομάδα, νὰ βοῦζουν τ' αὐτιά σου, ἢ καὶ νὰ κωφῶθῃς ὅλως διόλου, νὰ βλέπῃς φαντάσματα, νὰ νομίζῃς ὅτι καταδιώκεσαι ἀπὸ σκυλιὰ (ὁ χορὸς!) νὰ σὲ κατατρέχῃ διηνεκὲς ὄσπρησις μπουγάδας (Κομπριμάρια!)

Ὅ,τι γράφουν τὰ μὴ φιλοδάγνερα σατυρικὰ φύλλα τῶν Παρισίων περὶ τῶν κατ' αὐτὰς δίδομένων ἐκεῖ μουσικῶν Βαγνερεσπερίδων εἶναι τίποτε ἀπέναντι τῶν ὅσα θὰ ἔγραφεν ἐν ἐξ αὐτῶν ἂν ὁ διάβολος τῶρριχνε εἰς τὴν ἀηδὴ χάβραν τοῦ κ. Κωστοπούλου. Δὲν θὰ ἔγραφε πλέον ὅπως γράφει τὸ *Σαριβαρῆ*, ὅτι οἱ κατοικοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνθα δίδονται αἱ μουσικαὶ ἐσπερίδες τοῦ Βάγνερ ἀπεφάσισαν νὰ μετοικήσουν, ἀλλ' ὅτι ἡ πόλις ὅλη ἔχασε τὸν ὕπνον τῆς καὶ ἀπειλεῖται ἐξ ὅλων τῶν δεινῶν τῆς ἀϋπνίας, ἐὰν ὁ βρωμοθίασος αὐτὸς βρωμοεξακολουθήσῃ τὰς βρωμοπαραστάσεις του, ἵνα ἐμιλήσωμεν τὴν γλῶσσαν τῆς *Ἐφημερίδος*.

Τὸ ζωόφωνον τὸ ὁποῖον μᾶς ἀναγγέλλει ἡ *Πρωτὰ* ὅτι ἐφευρέθη ἐν Μονάχῳ, ὄργανον μουσικόν, μιμούμενον θαυμάσιως 37 φωνὰς διαφόρων ζώων, εἰς τὸ θέατρον τοῦ κ. Κωστοπούλου εἶναι εἰς πλήρη ἐνέργειαν.

Μία μόνη διαφορὰ ὑπάρχει, ὅτι τὸ μὲν ζωόφωνον τοῦ ἐκ Μονάχου ἐφευρετοῦ μιμεῖται καὶ φωνὴν ἀνθρώπου, ἐκ δὲ τοῦ ζωοφώνου τοῦ κ. Κωστοπούλου ἡ τελευταία αὕτη φωνὴ λείπει. Τί; δὲν σᾶς φθάνουν αἱ 37;

Οὐχ' ἦσσαν, χάριν φιλάνθρωπίας διὰ νὰ μὴ φύγῃ πεινασμένος ὁ θίασος, μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε κάποτε κάποτε, ἀλλὰ προφυλάττετε τὰ ἀκουστικά σας τύμπανα, . . . μπορεῖ νὰ πάθουν . . . ἀπὸ Κωστοπουλίτιδα.